

LISANNE STAM

De kerst
bachelorette

ROMAN

VIJF MEIDEN OP EEN KNOTSGEKKE KERSTMARKTTTRIP

De kerstbachelorette

Lisanne Stam

De kerstbachelorette

Vijf meiden op een knotsgekke kerstmarkttrip

Z&K

Zomer & Keuning

ISBN 9789020548419
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp b'IJ Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Kerstmis is niet alleen een seizoen van plezier, maar ook van reflectie.

Winston Churchill

Step Into Christmas – Elton John

Kim

‘Mevrouw, kunt u mij misschien helpen?’ Ik staar naar een oudere dame die opgaat in het interieur, ze zit op een bureaustoel achter de toonbank met een breiwerkje in haar fragiele handen. Voor mijn gevoel ben ik hier al een halfuur aan het ronddwalen, zonder te vinden waar ik naar op zoek ben. De feestwinkel oogt achenebbisj, het assortiment staat opgestapeld tot aan het plafond. Het is een wonder dat hier überhaupt iemand kan lopen zonder iets om te stoten. Dat het bijna kerst is, helpt niet mee. Er staan diverse kerstbomen met de meest ironische versiering, om nog maar te zwijgen over alle carnavalskleding, glaswerk, ballonnen en ansichtkaarten.

De kortsluiting door alle prikkels zorgt ervoor dat mijn ooglid als een gek begint te trillen.

‘Wat?’ Ze kijkt me paranoia aan, volgens mij heeft Eucalypta haar gehoorapparaten niet in.

‘Ik ben op zoek naar een ludieke accessoire voor een vrijgezellenfeestje, kunt u mij helpen?’

De dame springt als een hert op, ze gaat dicht tegen me aan staan met haar oor op me gericht.

‘Ik ben op zoek naar een piemel!’ blèr ik in haar oor.

‘Nou, meisje, wil je niet zo schreeuwen? Het is hier geen seks-shop, ben je mal? Wegwezen!’

Ik weet niet hoe snel ik de winkel moet verlaten, straks komt

ze nog met een bezem achter me aan. Dan maar wat via internet kopen. Ik vind het al beschamend genoeg, wie gaat er nu met een piemel op haar hoofd lopen? Misschien kan ik het de meiden uit hun hoofd praten, dit is niet te doen.

Ge-wel-dig, zo'n vrijgezellenfeestje. Ik ben blij dat ik de organisatie niet op me heb genomen en dat Fien klaarblijkelijk de lakens uitdeelt, want ze is hier een kei in. Ze is niet voor niks een uitblinkende directiesecretaresse, die alles perfect weet te combineren met de opvoeding van haar dochtertje Lola. Ik benijd haar in alle opzichten.

Onze vriendin Kiki gaat trouwen met haar jeugdliefde Joep, ze gaan elkaar het jawoord geven op derde kerstdag in een soort minikasteel. Het wordt een bruiloft met ongeveer vijftig gasten, voor hun kennissenkring is dat kleinschalig.

Ik ben dolblij en gun het ze echt, alleen ben ik niet dol op al de bijbehorende festiviteiten. Alles moet zo overdreven, vooral het vrijgezellenfeest. Wie verzint het om naar Dresden te gaan. Was Düsseldorf geen goede optie? Het ligt verdorie bij de Tsjechische grens...

Van Fien moet ik op zoek naar een soort haarband waar een wiebelende piemel op zit. Hoezo voor lul.

Waarom verzinnen mensen deze idioterie? Kan er niet een normale fuif gehouden worden met wat lekkere cocktails, en houd die strippers en trammelant maar achterwege. Alstublieft? Dank u wel.

Hetzelfde met kerst, oud en nieuw, Pasen en verjaardagen. De meeste mensen vinden het heerlijk om tijdens zulke dagen uit te pakken: enorme rollades, gourmetschotels waar een klein dorp van kan eten en een grote lading aan cadeaus. De gebeurtenissen van een aantal jaar geleden hebben mijn antipathie de overhand laten nemen.

Noem me Scrooge, maakt me niet uit. Ik kom liever niet in een jurkje dat al oversized gekocht is omdat ik mezelf te vol ga eten of

een spijkerbroek met elastiek inclusief open gulp om de plofbuik een beetje vrijheid te gunnen. Doe normaal, dan ben je gek genoeg.

Aan de andere kant ben ik een soort van opgelucht dat we een weekendje weg gaan naar een kerstmarkt in Duitsland, zo zullen we in ieder geval geen bekenden tegenkomen terwijl Kiki met die potsierlijke piemelversiering rondloopt.

Kiki kwam een tijdje terug zelf met het idee om met z'n vijven naar zo'n markt te gaan, dat leek haar zó leuk, een dagje samen op pad. Fien heeft dit omgetoverd tot een lang weekend Duitsland inclusief vrijgezellenfeest. De geheime groepsapp pingelt de hele dag door met allerlei ideeën, ze willen nu zelfs de auto gaan bestickeren met een enorme selfie van Kiki erop. Er liggen met wol gevoerde bomberjacks bij de drukker om te benadrukken dat we bij 'Team Kiekster' horen. Eerst kwamen Samara en Fien met het idee om deze in pimpelpaars te bestellen, gelukkig hebben Brecht en ik ze kunnen overhalen om dit simpel zwart te houden. Wie draagt er paars in de winter? Wij in ieder geval niet.

Kiki heeft een leaseauto van de zaak; ze is rayonmanager bij een parfumerieketen. We besloten om haar auto voor het weekend te confisqueren, omdat dit de ruimste is en ze er naast zakelijk ook privékilometers mee mag maken. Ik had er geen trek in om als sardientjes zoveel uur met zijn vijven in mijn Fiat te gaan zitten – de tassen zouden er niet eens in passen. Joep moest Kiki's auto stiekem leeghalen, anders zou onze troep sowieso niet erin passen: ze heeft er standaard allemaal displays van diverse productlijnen in liggen. Ik had wel het idee dat haar leidinggevende het niet zo prettig zou vinden als er een levensgrote selfie van Kiki op haar auto geplakt zou worden, en dat beaamde hij. Dat waren al twee zorgen minder. Bovendien denk ik dat niemand blij wordt van zulke stickers en al helemaal niet van wat zo'n geintje zou kosten.

Nu moet ik alleen mijn vriendinnen nog overtuigen om die

piemelversieringen achterwege te laten. Waarom regelen mensen feestjes meer in hun eigenbelang dan aan andermans behoeftes te denken? Ik denk dat Kiki dat alleen leuk zou vinden met een sloot rode wijn in haar systeem, dan kan zij namelijk overal om lachen. Verder is het een taaie tante, hoor. Echt een carrièretijger, ze werkt om en nabij de zestig uur per week. Joep is gelukkig niets anders gewend. Omdat ze al zo lang samen zijn, functioneert hun relatie als een geoliede machine. Ik vind het knap.

Toch vind ik het gek. Ze is sinds ik haar ken al langer met Joep samen dan niet, en toch voelt zo'n bruiloft enorm definitief. Ze is de eerste van ons groepje die gaat trouwen. Onze Kiki en Joep, twee puzzelstukjes die perfect in elkaar passen.

Tijdens het plannen van dit weekend voel ik me echt een vliegende keep om zoveel mogelijk op de achtergrond te voorkomen dat dit weekend een fiasco wordt. Enerzijds vind ik het fijn dat Fien alles regelt, anderzijds slaat ze een beetje door. Ze kwam zelfs met het idee om een stripper te gaan regelen en vond dat we hierover moesten stemmen. 'Wat denken jullie? Zullen we een politieagent, brandweerman of matroos doen?'

Helaas voor haar kwam geen van drieën door de ballotage.

Het enige waar ik niet tegen kon strijden was de haarband met dat mannelijke lid erop. Ze vonden het allemaal hilarisch, behalve ik. Samara wilde zelfs voor een voorbindslurf gaan. Mijn idee om een schort van een mannelijk torso te gaan halen werd weggewuifd. Veel te saai.

Zodoende dat ik aanbood om naar de feestwinkel te gaan, om de schade te beperken. Echter, zonder resultaat. Gelukkig heeft het internet een heel ruime keus aan vunzige versieringen, dat scheelt. Ik scrol door nogal een vlezige website waar mijn ogen worden getraakteerd op allerlei spellen en dingen, je kunt het zo gek niet bedenken of ze hebben het.

Een piñata, een partybril met een 'neus', een waterpistool, oorbel-

len, een badstop, speen en een trofee, het kan te gek... Aangezien we volgende week die kant op gaan moet ik toch een keuze maken, daarom bestel ik wat rietjes en shotglaasjes met pielemozen. De diadeem met een grote lul erop heb ik zogenaamd over het hoofd gezien. In plaats daarvan heb ik er eentje besteld met 'Bride to be'.

Ik maak screenshots van mijn bestelde accessoires en stuur ze naar de groep. Brecht vindt het gelijk een top idee, de andere meiden zijn te druk met andere activiteiten te verzinnen. Mooi zo. Ze zullen naderhand moeten afkicken door die overbelasting aan hun typvingers. De locatie is besproken, in mijn ogen lijkt het een typisch Duits onderkomen, een soort herberg met van die houten richeltjes aan de gevel. We slapen allemaal op een familiekamer, en één persoon is de gelukkige om op de bank te slapen. Fien vindt het reuzeleuk, een 'pyjamafeestje'. Omwille van de lieve vrede is er maar niemand tegenin gegaan.

'Samara, waar ben je?' schreeuw ik door de brievenbus. Ik begin mijn geduld te verliezen. Woest heb ik drie keer op de bel gedrukt, op de ramen geklopt, haar gebeld, maar het mag allemaal niet baten: ze doet niet open.

We moeten om halfelf bij Kiki zijn. Brecht zit ongedurig te wachten in mijn autootje.

'Is ze niet thuis?' roept ze vanuit het autoraam.

'Lijkt me stug, ze weet dat we om tien uur hebben afgesproken en het is al bijna halfelf.' Ik haal mijn schouders op en stuur Fien een berichtje.

We zijn iets later, Sam doet niet open.

Dat Samara niet helemaal punctueel is, weten we allemaal. Ik stop mijn telefoon in mijn kontzak en na nog een keer hard op het raam te hebben geklopt, loop ik om haar huis heen. Ze heeft de gordijnen dicht, misschien ligt ze nog te slapen...

Haar keukenraam staat open. Ik doe nog een poging tot kloppen

en als ze dan niet opendoet, gaan we naar Kiki. Dit duurt me te lang.

‘Kim? Ben jij dat?’ klinkt het vanuit het huis. ‘Wacht, ik kom er zo aan.’

Ik wilde bijna de redactie van *Opsporing verzocht* gaan bellen...

Ik loop met grote passen naar de auto en breng Brecht op de hoogte.

Met een noodvaart zwaait de voordeur open. Ik schrik me rot van de gestalte in de deuropening.

‘Is je föhn ontploft?’ Ik staar haar vol verwondering aan.

Het duurt niet lang tot haar vlam Herman bij haar staat. Zijn haar steekt ook alle kanten uit. ‘Hoi Kim, we waren afscheid aan het nemen.’ Hij geeft me een knipoog en likt zijn lippen af.

Ik probeer mijn beeldende gedachten opzij te schuiven. Vreselijk ongemakkelijk dit.

Herman propt haar spullen in m’n auto en slaat zijn armen om Samara heen. ‘Ik ga je missen.’ Hij trekt een pruillip.

‘Ik ga jou meer missen, schatje. Ik beloof je regelmatig te bel-len, goed?’ Ze maakt allemaal overdreven smakgeluiden en plant haar lippen meerdere keren stevig op zijn mond. Er ontsnappen genotskreten uit zijn keel. Brecht en ik kijken elkaar aan, ik zie dat zij haar walging moet onderdrukken.

‘Dag schattepatatje, gedraag je!’ Ze maken zich los uit de omhelzing en Samara stapt in mijn auto.

‘Ik zal aan je denken, duifje van me.’

Snel start ik mijn auto en ik verlaat vol gas dit misselijkmakende afscheidsritueel. Ik krijg de griezels van die gozer. Sam en hij zijn een paar maanden aan het daten en het is te klef voor woorden, ze doen alsof ze samen één zijn.

Brecht rommelt in haar handtas en tovert er een haarborstel uit. ‘Hier! Fatsoeneer je haar!’

Een reactie blijft uit vanaf de achterbank. Ik kijk in de spiegel en zie dat Samara in stilte zit te huilen. Oók dat nog.

Het is redelijk druk op de weg, wat maakt dat ik mijn focus niet

op Sam kan richten. Brecht leunt haar kant op en geeft gemoedelijke klopjes op haar been om het te sussen. ‘Het is maar een kleine vier dagen, Sam. Laten we gaan genieten, dit is Kiki’s weekend.’

Sam leegt haar hele neusinhoud in een tissue. ‘Dat is zo. Sorry, ik weet niet waar ik last van heb.’

In de binnenspiegel dept ze haar tranen en haalt vervolgens verwoed de borstel door haar halflange grijsgekleurde lokken.

Het lijkt alsof wij drieën allemaal vanwege andere redenen totaal niet hier willen zijn. Dat belooft wat, maar we moeten er wat van proberen te maken. Ik dacht oprecht dat Samara hier heel veel zin in had, op basis van al haar ideeën in de groepsapp. Helaas hebben de vlinders haar hersenen aangetast, en geloof me, dat is niet de eerste keer. Ik denk dat we al met tien Hermans te maken hebben gehad.

Brecht is iemand die graag thuis is en op de achtergrond blijft. Zij is beroepsfotograaf en heeft haar professionele spullen mee om dit weekend vast te leggen. Geen type dat graag voor een baas werkt. Ze heeft altijd iets artistieks over zich gehad, ik dacht eigenlijk dat ze iets met beeldhouwen zou gaan doen, maar het werd fotografie. Brecht werkt al tien jaar als fotograaf. Het allerleukste vindt ze natuurfoto’s maken. Ze fotografeert sinds vorig jaar zelfs voor *National Geographic*. Hoewel deze opdrachten haar geen windeieren hebben gelegd, leeft ze in de onzekerheid dat het succes ooit zal ophouden, waardoor zij een buffer opbouwt voor de toekomst. Een groot deel van het jaar verblijft ze op de meest verlaten plekken, in een tent, tussen wilde dieren of in omgevingen zonder enig bereik. Daarom is zij wat meer vervreemd geraakt van drukte en invloeden. Ze zal tijdens onze trip wat tijd voor zichzelf nodig hebben. Ik hoop dat het haar gaat lukken.

‘Kijk dit eens!’ Sam richt haar telefoon onze kant op, waarop een foto van Herman en Bailey te zien is. ‘Wat zien ze er schattig uit, hè? Herman blijft dit weekend in mijn huis om op mijn poezenkindje

te passen, zo lief!’

‘Leuk joh.’ Brecht richt haar blik snel naar buiten om niet uit haar vel te springen van frustratie en ik houd mijn aandacht bij het verkeer.

Het is een rit van een kwartier, en dat we nu te laat zijn, geeft me een vervelend gevoel. Vooral omdat we het zo hadden gepland dat we met zijn vieren Kiki zouden verrassen. Fien woont op ruim een uur rijden, zij komt zelf die kant op. Gisteren belde ze me paniekerig dat de bomberjacks nog niet klaar waren, dus ben ik als een razende Roeland zwarte boas gaan halen bij het tuincentrum, om er toch iets leuks van te maken. Mij niet gezien om nogmaals bij Eucalypta langs te gaan...

‘Meiden, wat is dit leuk!’ Kiki slaat haar handen voor haar gezicht. Ze heeft niks van onze snode plannen gemerkt. ‘Naar de kerstmarkt, een heel weekend! Wat ontzettend gaaf, ik-heb-er-zin-an!’ Ze komt huppelend onze kant op en slaat haar armen om ons heen.

Ze moest eens weten.

Joep trakteert ons op een heerlijke cappuccino terwijl Kiki haar weekendtas inpakt. Fien staat buiten wat belletjes te plegen, geen idee waar het over gaat, maar te zien aan haar ferme handgebaren is ze niet helemaal blij.

Voordat we aankwamen heeft Joep thermoskannen gevuld met koffie en thee en hij heeft bij de traiteur belegde broodjes voor onderweg gehaald. Typisch Joep, alles in kannen en kruiken, hij heeft alles zelfs op een wiskundige manier ingepakt zodat het niet te veel ruimte zou innemen, inclusief bakjes fruit.

Het lijkt alsof Kiki altijd een vluchttas klaar heeft staan, want ze is in een mum van tijd beneden, klaar om dit avontuur van start te laten gaan. Dat het een heel avontuur vooraf was, laat ik achterwege. De laatste dagen had ik er niet eens de puf meer voor om het gekakel op de groepsapp te volgen.

Ik deel de zwarte boa's uit. Voor Kiki heb ik een roze gehaald om haar net wat meer te laten opvallen. 'Ah, kijk... Dat is leuk. Ik was al bang dat we van die idiote shirt of jasjes met zo'n opdruk moesten dragen.' Ze doet de boa glimlachend om.

In mijn ooghoek zie ik Fien en Samara een ongemakkelijke blik uitwisselen.

Die ellendige veren beginnen al jeuk en irritatie in mijn nek te veroorzaken. Ik doe mijn sjaal eronder om niet te gaan klagen. Het is immers Kiki's weekend, we moeten zorgen dat ze enorm gaat genieten!

'Is er nog iets wat ik kan meenemen of wat ik niet moet vergeten? Ik vind het zo spannend!' Ze wrijft in haar handen, haar ogen glimmen van opwinding.

Hoewel Kiki beschikt over een ruime auto, krijgen we met moeite alle spullen erin. Brecht, Joep en ik slaken een opgeluchte zucht zodra we met schuiven en duwen eindelijk de achterklep goed hebben dichtgeklapt. 'Het lijkt alsof jullie een roadtrip van een maand gaan maken, meiden...'. Hij kijkt bedachtzaam naar de auto en kijkt gekscherend onze kant op.

'Hou op, schei uit,' floept Brecht er zonder pardon uit.

'Zal ik rijden?' Kiki kijkt ons aan.

'Ben jij mal, tuurlijk niet! Kim rijdt het eerste stuk tot aan de grens, daarna neem ik het over.' Fien heeft een heel draaiboek in haar handtas om Kiki zoveel mogelijk te ontzorgen. Alle dagen, tijdstippen en activiteiten staan hierin vermeld. Hoezo perfectionistisch?

'Pas je goed op haar? Ik vertrouw jou,' fluistert Joep in mijn oor. Ik geef hem een bevestigende knik. Nu is de druk nog hoger om te zorgen dat er geen olie op het vuur wordt gegooid.

Joep begint te grinniken als hij ons ziet staan. 'Geniet! Stuur je een berichtje als jullie veilig aangekomen zijn?' Hij geeft Kiki een kus en blijft ons zwaaiend nakijken tot we de straat uit rijden.

Terwijl ik er een hard hoofd in heb, merk ik dat iedereen zijn beste beentje voor zet om Kiki een onvergetelijk weekend te laten beleven. We weten dat ze een kerst-o-fiel is, daarom hebben we op Spotify een lijst samengesteld met de meest foute nummers. We hebben de lijst Kiki-Keke genoemd. Dat vond Brecht op haar manier hilarisch, want het komt niet zo lekker over onze lippen.

Met zijn vijven brullen we luidkeels alle nummers mee. Het is een wonder dat we sommige teksten nog kennen, vooral als Kinderen voor Kinderen door de boxen schalt:

Wat kost dat nou, Harrie, ezeltje rijden? Hahahaha

Of ezeltje-prik... Hup een pen in m'n rug

Of houd jij, Harrie, je hoeven eens bij je

En met gym stond ik ineens in de ezelsbrug

‘Meiden, is er niet een tocht met een ezel in Duitsland? Dat lijkt me nou leuk!’ Samara doet gelukkig weer mee, het duurde een uur voordat ze loskwam van haar telefoon én Herman.

‘Hoe zie je dat voor je, Sam? Dat we met zijn vijven op de rug van zo’n beestje gaan zitten?’ Brecht maakt een snuivend geluidje. ‘Ik ga daar niet aan meedoen, hoor. Straks zakt-ie door zijn hoeven.’

Ik ben blij dat ik mijn ogen op de weg gericht heb. Sam heeft vaker van die blonde momentjes en dan krijg ik last van plaatsvervangende schaamte. Brecht kapt het dan snel af en kan heel indringend blijven kijken zonder enige emotie te tonen. Dat is haar sarcasme. Ergens krijg ik medelijden met Sam, hoewel het me negen van de tien keer moeite kost om niet in lachen uit te barsten.

Fien richt zich tot Kiki. ‘Om het weekend echt om jou te laten draaien, hebben we een soort van straf vastgesteld.’

Kiki’s reactie blijft uit, maar daar laat Fien zich niet door uit het veld slaan. ‘Zodra jij iets over Joep zegt, ben je verplicht om een grote pul Duits bier te drinken.’ Fien vindt zichzelf hilarisch en lacht zelfingenomen.

‘Hmm, oké. Ik zal mijn best gaan doen.’ In de zijspiegel kan ik zien dat ze naar buiten kijkt, ze zit klaarblijkelijk ergens op te broeden. Shit.

‘Ik ga dit doen, als jullie ook een straf krijgen. Daar ga ik tijdens deze rit over nadenken, ik kom er later op terug. Het is niet alleen mijn feestje, ik wil dat jullie meedoen én genieten.’

Mijn god... Laat dit niet waar zijn.

Brecht is fijn om naast me te hebben, ze bemoeit zich nergens mee. Ik kan zo slecht tegen mensen die meerijden. Ho... Pas op... Kijk, een kat... Je moet hier rechts, hoor... Dit is perfect geregeld en de meiden achterin zitten samen lekker te geiten, zo blijft perfect mijn focus behouden. Brecht voert me af en toe een stukje chocolade of een Mentos, dus mij hoor je niet klagen! Het is een gekke combinatie, maar ik ben dol op alles door elkaar eten. Kerststol met gerooktekipsalade is sinds kort mijn favoriet. Anderen vinden het te vies voor woorden, ik kan niet begrijpen dat ze dit niet heerlijk vinden. Mensen eten graag een krentenbol met kaas of een pannenkoek met spek, dus wat is er zo raar aan? Hierbij loopt mij juist het water in de mond.

‘Tijd om onze benen te strekken, we zijn bij de grens,’ zeg ik tegen de inzittenden. Dat ik dol ben op autorijden, weet Fien, alleen doe ik dit liever niet met de navigatie aan. Ik raak gestrest van het dwingende toontje van die wegdictator. Door continue te turen naar het scherm is mijn focus op de weg niet veilig te noemen.

De weg naar de grens ken ik op mijn duimpje, daarna neemt zij gelukkig het stuur over.

We staan allemaal naast de auto en lopen richting de dichtstbijzijnde picknick tafel. Het is niet eerder zo stil geweest sinds we vertrokken. We eten een overheerlijk broodje, ik heb er eentje met beenham, en Joep heeft zelfs aan Brecht gedacht door middel van een broodje kaassalade, aangezien zij vegetariër is. Sam zet

haar tanden in een broodje met kipfilet en Kiki houdt het bij een broodje gezond. Ze let normaal nooit zo erg op calorieën, maar nu haar trouwjurk in beeld is, wil ze koste wat kost op gewicht blijven. Volgende week is het zover, dan mag ze haar prinsessenjurk voor de laatste keer passen. Ik heb hem al gezien, hij is prachtig en zal ongetwijfeld Joeps goedkeuring kunnen wegdragen op de mooiste dag van hun leven.

‘Moet er iemand nog naar de wc? Ik rook nog een sigaret en dan gaan we, goed?’ Fien rommelt in haar tas waar ze haar Lucky Strikes uit haalt. Die pakt nog even haar moment.

Na ons toiletbezoek treffen we een tierende Fien aan. ‘De auto start niet. Kiek, wil jij het proberen?’

Vastbesloten neemt Kiki plaats achter het stuur. Alle toeters en bellen gaan af. Ze laat haar hoofd tegen het stuur rusten.

‘Kunnen we nu niet meer naar Duitsland? Moet ik Herman bellen?’ vraagt Samara.

‘We zijn gelukkig nog in Nederland. Ik zal contact opnemen met de leasemaatschappij, zij zullen iemand deze kant op sturen.’

Kiki haalt een boekwerk uit de wagen en gaat verderop staan bellen.

Waarom duurt wachten altijd zo lang? Ik ben niet de enige die aan haar telefoon vastgeplakt zit. Het is vrij bijzonder dat ik al meerdere keren mijn sociale media heb bekeken, zonder dat er iets is blijven hangen. Eigenlijk zonde van de tijd, het geneuzel van anderen lezen. Maar ja, je moet wat als je op de Wegenwacht wacht.

‘Ah, kijk dit! Mijn schattepatatje is Bailey aan het uitlaten.’ Samara duwt haar telefoon zowat in onze snufferds. Mijn ogen vliegen over zijn selfie, een boom van een kerel met een verleidelijk bedoelde blik. Die kat van haar kijkt ongeïnteresseerd om zich heen. Ik schrik van de grote knor die als reactie aan mijn keel ontsnapt.

Klaarblijkelijk ben ik niet de enige die hier last van heeft; Fiens

hand lijkt wel vastgeplakt op haar mond.

‘Zo’n tuigje is alleen voor honden, toch?’ Brecht kijkt ons met grote ogen aan.

‘Sommigen schijnen met hun konijn rondjes te lopen,’ zegt Kiki.

‘Er zijn heel veel soorten tuigjes te koop bij de dierenwinkel, ik heb een regenjasje voor mijn poezenkind gekocht en zelfs een kroon, omdat ze echt een prinses is,’ antwoordt Sam met een uiterst serieuze blik.

Oké, dit was de druppel. Fien stikt in haar eigen gelach. Zelfs Sam lacht mee, hoewel ze het niet helemaal lijkt te begrijpen, want zij vindt het de normaalste zaak van de wereld.

Aan Brecht valt niets op te merken, ze blijft stoïcijns aan de picknicktafel zitten, terwijl wij van ellende eronder blijven liggen.

‘Hou op meiden, ik pies zowat in mijn broek!’ De tranen lopen over Kiki’s wangen.

‘Ik heb Herman al geappt, hoor. Dit is toch niet sexy, een man die een poes uitlaat,’ benadrukt Sam.

Mijn hemel, ik trek dit niet meer, straks wordt het een ritje naar het ziekenhuis omdat we erin blijven hangen. Arme Sam, het is een schatje, maar écht... ze heeft niet vooraan gestaan bij het uitdelen van de hersenen. Hoeft ook niet, want ze heeft een hart van goud, maar toch: het liefst zou ik haar voor alles behoeden. Ze kan zo aandoenlijk zijn dat het pijn aan mijn hart doet.

‘Kan ik een tuig voor mannen kopen zodat ze bij me blijven?’ zeg ik, mijn ogen droogdeppend met de tissue die ik van Brecht kreeg.

‘Serieus, in de tijd dat Lola begon met lopen overwoog ik er een voor haar te kopen. Een mix van Columbus en Houdini... Ze heeft nu verzonnen dat ze Lollipop heet, zo stelt ze zich voor aan vreemden. Bedankt, tantes.’ Fiens ogen glimmen.

‘Is ze bij Jeremy?’

‘Ja, het is zijn weekend.’

‘Hallo, dames!’ De Wegenwachtman ziet er niet eens zo slecht uit, zijn pretoogjes maken hem leuk om te zien. Sam geeft hem wat te drinken en laat hem aan de auto werken, met zijn vijven staan we te kijken hoe hij behendig met zijn grote handen bezig is.

‘Wat als de auto het niet meer doet?’ vraagt Sam aan de monteur. Ze windt een pluk van haar haar om haar vinger.

‘Die kans is klein, mevrouw. Ik ben nu de boordcomputer aan het uitlezen, er zit een kleine storing in. Het is goed om straks tijdens het rijden wat meer gas te geven en met een hoger toerental te schakelen naar een hogere versnelling.’ Zijn blik blijft gefixeerd op zijn apparatuur en wat er zich onder de motorkap bevindt.

Brecht geeft het snel op. Ze loopt met haar camera over de parkeerplaats, op zoek naar iets fotowaardigs. Fien staat de ene na de andere sigaret te roken en zegt dat ze intussen een wijntje lust. Daar hebben we allemaal een beetje last van, vooral met al die kilometers Duitse autobaan die nog op de planning staan.

‘Nu heb ik écht wijn nodig,’ tiert Fien. ‘Ik kom er net achter dat ik niet in Dresden, maar in een stad verderop een herberg heb geboekt.’ Ze slaat haar perfect gemanicuurde hand voor haar gezicht.

‘Is de afstand groot?’ Brecht is weer bij ons komen staan.

‘Drie uur. Wat stom, hè? Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan!’ Haar ogen schieten vuur, ze tikt hardhandig op haar telefoon en is zo te zien in staat half Duitsland te bellen voor een accommodatie die dichterbij is.

Het weekend is niet helemaal naar de gallemiezen. De monteur, onze held van de dag, heeft de wagen aan de praat gekregen. Hij krijgt blosjes op zijn wangen van de complimentjes en ik zie Sam heupwiegend zijn kant op hupsen om hem een kus op zijn wang te geven. Nu Herman zichzelf heeft ontmannelijkt, moet dit heerschap eraan geloven, blijkbaar. Wij bedanken hem gewoon met een colaatje en een reep chocolade voor onderweg.

‘Meiden, ik zit een beetje in dubio,’ gooit Fien in de groep tijdens het rijden. ‘Ik heb de herberg gebeld en die is inderdaad drie uur van Dresden af. Dransfeld heet het daar. Hoe deze fout ontstaan is, weet ik écht niet. Het spijt me zo.’

Kiki zit op de bijrijdersstoel en geeft een kneepje in haar schouder. ‘Het is niet erg, anders gaan we daar toch heen?’ De anderen hebben daar, net als ik, geen probleem mee en stemmen toe om daar eventueel een nacht door te brengen en dan door te rijden naar Dresden. Ik sla mijn armen om Fien heen en geef een dikke kus op haar achterhoofd.

‘Dachten jullie nou serieus dat ik dat liet gebeuren?’ Fien begint schalks te lachen. Alle inzittenden zijn stil. Wát heeft ze nou weer verzonnen?

‘Het reisbureau heeft een grove fout gemaakt, nu krijgen we ter compensatie drie overnachtingen in een luxe hotel. Met een spa, een bioscoop, een verwarmd terras, en dat midden in het centrum.’

De stationwagen begint te stuiteren op het wegdek, we zijn door het dolle heen, het zou me niks verbazen als de medeweggebruikers ons horen gieren en juichen.

‘O mijn god, alles liep bijna in het honderd hè, ik dacht serieus dat we straks met die sexy Wegenwachtmán richting huis moesten. Ik mis Herman wel hoor, maar hij mij meer!’ roept Sam door het gegil heen.

Kiki draait zich om. ‘Herman is jouw verboden woord.’ Ze wijst haar kant op en maakt daarna gebaren dat ze een groot glas leegdrinkt.

Ik kan er niks aan doen, er ontsnapt een schril lachje aan mijn mond.

Kiki is verwoed aan het rommelen in haar handtas en haalt er diverse pakjes uit. Het zijn er vier, allemaal in een andere kleur, uiteraard in de tinten die bij kerst horen. We krijgen er allemaal een.

‘Kerst begint vroeg voor team Kiekster,’ tettert ze boven de mu-

ziek uit.

Ik heb een rood pakje gekregen. Er zit een armbandje in met diverse bedeltjes eraan. Ik laat het door mijn hand glijden en zie een klavertje vier, een hartje, een baby'tje, een anker en een rendier. Het was niet de bedoeling om emotioneel te worden, maar ze slaat de spijker op de kop met deze symbolische cadeautjes.

Iedereen is stil. Brecht heeft een ketting in haar handen en kijkt er verwonderd naar. Hij heeft een hanger met een zon erop. Zelfs Samara lijkt haar tong te hebben verloren bij het zien van een ring met een mooie edelsteen. Voor Fien heeft Kiki oorbellen in de vorm van een hartje gekocht.

'Voor elk van jullie een apart cadeau. Ik ben zo dankbaar dat jullie mijn vriendinnen zijn.'

'Dat had je niet hoeven doen, Kiek.' We geven haar een dikke knuffel en onze chauffeur geeft een kneepje in haar hand.

Het wordt te emotioneel voor Fien, merk ik, ze gooit het volume van de muziek omhoog en de sfeer slaat weer om in een luid feestgedruis. Iedereen doet mee behalve Brecht, die klemt haar handen over haar oren.

Het zal een wonder zijn als ik morgen mijn stem nog ergens zou kunnen vinden... Wie is er nou niet dol op het ultieme kerstlied van Bing Crosby?

*I played my drum for him
Pa rum pum pum pum
I played my best for him
Pa rum pum pum pum,
Rum pum pum pum,
Rum pum pum pum*